Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

...Μάννα, γιατὶ μᾶς παρατᾶς;
Μέσ' τὸν ἰδρῶτα τῆς τιμῆς βρεγμένη τὴν καρδιά σου,
μᾶς τὴν ἐπρόσφερες τρυφή. Σχολεῖο στάρφανά σου
φῶσυν ἐσύ καὶ σ' εἶχαμε καὶ μάννα καὶ πατέρα
κ' εἶχες τὸ δάκρυ σου ραβδί, τὸ δάκρυ σου φοβέρα.
Καὶ σ' εἶχαμε κρυφὴ χαρά, τιμή μας, κόνισμά μας,
Τώρα γιατὶ μᾶς παρατᾶς;

. . . . . .

Στὰ σάβανά σου τύλιξες καὶ τὰ δικά μας στήθεια,
καὶ μοιάζει, μοιάζει μ' ὄνειρο ἡ σκοτεινή του ἀλήθεια.
Σ' ἐσέ, Σταυρὲ τοῦ ταφου Της, ὃς βροῦμε τὰ φιλιά της,
γενοῦ παιδὶ στὴ μάννα μας, καὶ μάννα στὰ παιδιά της!

Γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀποσυρμένος, τώρα, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου προσπαθοῦσα διὰ μόνης τῆς πνευματικῆς ἐργασίας νὰ ἐλαφρύνω τὸ βαρὺ τῆς ψυχῆς μου πένθος.

Τότε δ' ἔτυχε καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς ἀναβρασμὸς τοῦ 1885, ὅστις κατηυνάσθη κατόπιν διὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν παραλίων μας. Πληγωμένος ἐγὼ ὡς καὶ πᾶς Ἕλλην ἀπὸ τὸ γόγγυσμα τοῦ ὑποδουλωμένου Ἑλληνισμοῦ, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ μεγαλοπρεπῆ στασι τῆς φτωχῆς μου πατρίδος, ἀγανακτισμένος δὲ καὶ δια τὰς ἀπειλὰς ποὺ τῆς ἔκαμνε τότε ἡ ἐπίσημος Εὐρώπη, ἔγραψα τὸ θερμότερον ἴσως τῶν ποιημάτων μου Ἐ μ π ρ ὸ ς, ὅπερ ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Κυψέλῃ Ζακύνθου (Δεκέμβριος, 1885).

Τὸ ποίημα τοῦτο ἔκαμε περισσοτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐγὼ ἤλπιζα. Εὐθὺς τότε ἀνεδημοσιεύθη εἰς πολλὰς χιλιάδας καὶ ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῦ κ. διευθυντοῦ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὅλα δὲ τα φύλλα ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιωδῶς, ἡ δὲ Νέα Εφημερὶς τοῦ στενοῦ καὶ γλυκυτάτου φίλου κ. Ι. Καμπούρογλου, ἔγραψε μετὰ πάθους ἀνωτέρου βεβαίως, καὶ αὐτοῦ μου τοῦ ποιήματος. Ἡ γενικὴ αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ Ἐ μ π ρ ὸ ς ἐκδήλωσις, προβαλμένη 'στὰ σκοτεινὰ καὶ ἀρρωχνιασμένα ἀρείπια τῶν τρομερωτέρων τῆς ψυχῆς μου σεισμῶν, δὲν ἦτο μικρὴ γιὰ ἐμὲ ἀνακούφισις. Ὑπάρχουν, ἀλήθεια. κάποιες ἠθικὲς ἀπόλαυσες οἱ ὁποῖες μετριάζουν ὄχι ὀλίγον τῆς ζωῆς τὰ φαρμάκια, συχνὰ μάλιστα, κατασταίνουν εὐτυχεῖς καὶ τοὺς πειὸ δυστυχισμένους. Ἐγευματίζαμε, θυμοῦμαι, 'στὸ σπίτι ὅλοι μας οἱ συγγενεῖς, ὅταν, ἔξαφνα, εἴδαμε νὰ μᾶς φέρουν διάφορα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐκ μέρους διαπρεπῶν ἀνδρῶν καὶ πολλῶν συμπολιτῶν μας, ἐν ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς: «Καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς Ζακύνθιοι, συγχαιρόμεθα ἐπὶ λαμπρᾷ ἐπιτυχίᾳ Ἐμπρός! Οἰκογένεια Ρώμα.» Ο δὲ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Λομβάρδος μ' ἔκαμε νὰ πιστέψω καὶ καλὰ μ'ἕνα συγχαρητήριο γράμμα του πῶς εἶμαι ἀνώτερος ἀφ' ὅτι πραγματικῶς εἶμαι.

Συναγμένοι δ'ἐμεῖς ὅλοι στὸ φτωχόσπιτό μας, ὡς εἶπα, ἐπάνω στὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ ἀγαλλίασι, ἐχύναμε καὶ δάκρυα πικρότατα γιατὶ δὲν εἴχαμε καὶ τὴ μάννα μας ἐκεῖ, να μοιρασθῇ τὴ χαρά μας.

Τὸ ἐνθουσιῶδες Ε μ π ρ ὸ ς διεδέχθησαν εὐθὺς κατόπιν ἡ Γ ε ρ ο ν τ ο π α ρ α ξ ε ν ι ὲ ς τ ο ῦ Σ π ο υ ρ γ ί τ η (1 Ἰανουαρίου 1886).

Τὸ ἐκ τοῦ φυσικοῦ παρμένο ἐπίκαιρο τοῦτο γελοιογράφημα, δὲν ἀνεγνώσθη—πιστεύσατέ το — κατεβροχθίσθη!

Πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ γεροντοπαράξενοι τῆς Ἑπτανήσου λὲς μὲ αὐτὸ κι' ἔβγαλαν ὅ λ ο τ ο υ ς τ ὸ ἄ χ τ ι. Πρῶτος-πρῶτος ὁ δεινότερος τῶν σατυρικῶν μας κ. Ἀνδρέας Λασκαρᾶτος, τιμήσας με καὶ κατα τὴν περίστασιν αὐτὴν δι' ἐκτενεστάτης ἐπιστολῆς του, μοι ἔλεγεν. «Ἡ Γεροντοπαραξενιὲς τοῦ Σπουργίτη, εἶνε μιὰ πιστὴ ζωγραφιὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς γλώσσας τῶν συμπολιτῶν σου ἀπὸ τὴν ὁποία ὅμως ἔπρεπε νὰ λείψῃ τὸ τελευταῖο—δηλ. ἡ γλῶσσα—γιὰ να ζήσῃ τὸ ἔργο σου καὶ εἰς τὰς μελλούσας γεννεάς.

. . . . . .

...Ζοῦ λέει τὸ λές... μὰ δὲν μπορῶ!—Ὄρσε μέσ' 'στὴ φυλή μου.....
ἤμουνα κάτου ἀκ' τὰ σκυλιὰ κ' εἶχα τὴν 'πόληψί μου!
...Εἶχα τὴ φοῦρκα 'στο λαιμό, μὰ δήμιους γαλαντόμους
Μὰ ἐπίστευα, εἶχα Θεό, κλούτηα, τιμὲς καὶ νόμους!
Εἶχα κουβέρνο ἀνθρωπινό, σπετόρο, πουλιτσία,
φεγγέντε ποὺ ὁ'... φτούσανε λύλες καὶ ὑπουργεῖα!
Ἔτρωα μιὰ μπουκιὰ ψωμὶ κι' ἔκανα τὸ Σταυρό μου,
μπορεῖα νὰ πῶ τὸ δίκηο μου, ἄριζα τὸ δικό μου,
κ' εἶχα καὶ νοῦ, μὰ τέλεψα ὅλα 'στὴ φαμηλιόνη.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΣΑΣ

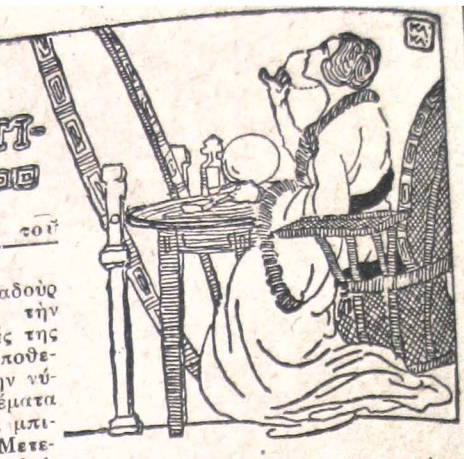

Διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ δέρματος

Ἡ περίφημος Πομπαδοὺρ διετήρησεν, ὡς λέγεται, τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματός της μὲ τὸ ἑξῆς μέσον: Ἐτοποθετοῦσε στὸ πρόσωπό της τὴν νύκτα πρὶν κοιμηθῇ ἐπιθέματα ἀπὸ ὠμὰ μπιφτέκια. Μετεχειρίζετο ἐπίσης τὴν ἑξῆς συνταγήν:

Εἰς μίαν ὀκᾶν ἀγελαδινοῦ γάλακτος ἔβαζεν 8 λεμόνια καὶ τέσσερα πορτοκαλλια ψιλοκομμένα, 50 δραμια καντιοζάχαρι καὶ 4 ρίζες ἀπὸ ναρκίσσους. Ὅλα αὐτὰ τα ἔβραζε σὲ δυνατὴ φωτιά. Κατόπιν, ὅταν ἔδεναν, ἄλειφε μὲ αὐτὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμό της καὶ δὲν ἐπλύνετο πρὶν παρέλθουν 3—4 ὧρες.

Αἱ κυρίαι καὶ δίδες ἂς δοκιμάσουν ἂν θέλουν τὸ μῖγμα αὐτό.

Λεκέδες τοῦ προσώπου

Αὐτοὶ οἱ δυσάρεστοι κιτρινωποὶ λεκέδες, ποὺ ξαπλώνονται στὸ πρόσωπο, γύρω ἀπὸ τὰ μάγουλα, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια καὶ καμμιὰ φορὰ εἰς τὸ λαιμὸ προέρχονται συνηθως ἀπὸ τὶς δυνατὲς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἐντελῶς μεταχειρίζεσθε αὐτὸ τὸ καλλυντικὸ γάλα:

Ἀμύγδαλα γλυκὰ	25 γρ.
Ἀμύγδαλα πικρὰ	5 γρ.
Ροδόνερο	200 γρ.
Βαμμα Benjoin	1 γρ.

Καλὸ ἐπίσης μέσον γιὰ τὴν ἴδια θεραπεία εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς: Βρέχετε ἕνα πολὺ λεπτὸ πινέλο στὸ ὀξυζενὲ καὶ ἀλείφετε ἐλαφρῶς μὲ αὐτὸ τὰ μέρη ποῦ εὑρίσκονται οἱ λεκέδες.

Τὸ λευκὸ πρόσωπο

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ περίεργη ἱστορικὴ συνταγὴ γιὰ ν' ἀσπρίζῃ τὸ πρόσωπο.

Ὁ Ἐρρῖκος ΙΙΙ ἔβαζε τὴν νύκτα στὸ πρόσωπό του μιὰ μάσκα καμωμένην ἀπὸ ἀλεῦρι καὶ ἀσπράδια αὐγῶν κτυπημένα. Τὸ πρωῒ δὲ ἐπλένετο μὲ χλυαρὸ νερὸ καὶ λεμόνισ.

Ἡ Κοκέτα

ΚΟΣΜΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ
ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ "Κ-ΠΡΙΣ,,

Δ)ὶς Beby Ἀντωνιάδου

Ζαφ. Γιαννέλης (Μὰξ Λίντερ)

Ἡ γενηὰ τοῦ Ντάνσιγκ κ. Θεοχάρης

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΝ
Η ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Κατὰ ποίαν ἡλικίαν νομίζετε ὅτι οἱ ποιηταὶ ἔχουν τὴν μεγαλειτέραν παραγωγικὴν δύναμιν; Ἰδοὺ ἕνας κατάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπαριθμοῦνται μερικὰ ἀπὸ τὰ παγκόσμια ἀριστουργήματα καὶ ἡ ἡλικία εἰς τὴν ὁποίαν τὰ συνέθεσαν οἱ ποιηταί των: Ὁ Σολωμὸς συνέθεσε τὸν Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερίαν εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ὁ Τουργκενιεφ εἰς ἡλικίαν 27 ἐτῶν τὸ «Ἡμερολόγιον ἑ ὸς κυνηγοῦ». Ὁ Οὔλανδ εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὶς «Μπαλάντες» του. Ὁ Χάϊνε εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὸ «Βιβλίον τῶν Ἀσμάτων». Ὁ Σέφφελ εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν τὸν «Ἔκκεχαρντ». Ὁ Βύρων εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τὸν «Μαμφρεντ». Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ εἰς ἡλικίαν 29 ἐτῶν τὴν «Παναγία τῶν Παρισίων». Ὁ Ἄντερσεν 30 ἐτῶν τα «Παραμύθια». Ὁ Τάσσος εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν τὴν «Ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ». Ὁ Γκριλμπάρτσερ στὴν αὐτὴν ἡλικίαν τὸ «Χρυσοῦν Δέρας». Ὁ Ροῦκερτ, 32 ἐτῶν, τὴν «Ἀνοιξη ἀγάπης». Ὁ Κλεῖστ, 34 ἐτῶν τὸν «Χερμανσλάχτ». Ὁ Καμόενς, 36 ἐτῶν, τὰς «Λουσιάδας». Ὁ Ραμπελαί, 38 ἐτῶν, τὸν «Γαρντούα». Ὁ Δίκενς, 38 ἐτῶν, τὸν «Κόπερφιλντ». Ὁ Ζὰν Πὼλ, 40 ἐτῶν, τὸν «Τιτάνα». Ὁ Σύλλερ, 44 ἐτῶν, τὸ «Γουλιέλμο Τέλλο». Ὁ Ντάντε 55 ἐτῶν τὴ «Θεία Κωμῳδία». Ὁ Σοφοκλῆς 56 ἐτῶν τὴν «Ἀντιγόνη». Ὁ Μίλτων 57 ἐτῶν τὸν «Ἀπωλεσθέντα Παράδεισον». Ὁ Γκαῖτε 59 ἐτῶν τὸ πρῶτο μέρος τοῦ «Φάουστ» κλπ. κλπ.